

Любов у панельному домі

Дмитро Кремінь

Завмирають у домі нічні голоси,
У панельному домі.
Знав ти інші літа, знав ти інші часи,
Та вони невідомі
Тим, хто цю допотопну квартиру купив
У старому під'їзді...
Це з тобою — навічно забутий мотив,
Але місяць і звізди
Заглядають опівночі в темне вікно:
— Ти постарів хоч трошки?
Ти ж у дім цей приходив, приносив вино,
І любов, і волошки.
Але чари любовні й напої міцні
Тут лилися до ранку...
Ти давно вже, любове, упала в ціні,
І поштучно, як бранку,
Забирали колись Роксолану в ясир
Яничари відомі,-
Забирають і місяць, і сяєво зір
У панельному домі.
Я гортаю ці ночі, гортаю ці дні,
І рондо, й ригурнелі...
От і слово моє помаліло в ціні,
Та й воно на панелі.
Чар очей не втопити в червенім вині,
Як палає столиця.
Про яку ж ти любов нагадала мені,
Давніх літ учениця?
У Херсоні та Харкові — древній ампір,
В мене — міст із заліза.
Одягайся у плаття із місяця й зір,
І прощайся. Завіса!
На ольвійському березі чайки кричать...
І не жаль анітрошки
Рай панельний, де зорі із неба летять,
А з балкону — волошки...